

Dues de les obres de Chus García-Fraile penjades a la Galeria ADN. SP

Mites de l'hàbitat

Exposicions

For Sale

Chus García-Fraile

ADN Galeria. Enric Granados, 49.
Barcelona. Fins al 28 d'octubre

Oriol Fontdevila

L'estructura de les cases no es limita a ser un conjunt d'envans, nivells i teulada. Més encara amb l'experiència que ens aporta el ciberespai i quan es confirma que les parets són etèries: que les cases depenen més d'uns bastiments imaginaris i de representacions de l'hàbitat i de la identitat que no pas d'uns fonaments de formigó que suposem que per algun lloc o altre també la deuen continuar sustentant.

El què ens diu Chus García-Fraile (Madrid, 1965) amb la sèrie de pintures *For*

Sale és que el ciment, al cap i a la fi, és tan sols un element més, però que la casa, en realitat, està insuflada per una teranyina de consignes i desitjos, d'aspiracions i mitologies que la porten a comparèixer com un paradigma entre els símbols del luxe i el confort de la nostra societat: tota una declaració de possibilitats per part d'un privat, que s'afirmen definitivament amb la seva plasmació en un volum espacial.

La representació de cases i xalets que pinta l'artista esdevé, d'aquesta manera, complexa. A diferència de sèries anteriors que ella mateixa havia fet a l'entorn d'objectes de consum, en aquest cas ni la brillantina del pop ni la sofisticació hiperrealista tenen lloc en les noves imatges. L'hàbitatge no és com la Coca-cola, de la qual Warhol destacava la possibilitat de

fer confluïr el president amb el mendicant; ans al contrari, García-Fraile sembla voler indicar que la generalització dels mites associats a la venda és absolutament excloent i que el seu gust esdevé força més amarg per a una bona part dels sectors socials.

La contaminació visual que exerceix l'artista sobre els estereotips de segones residències, el seu jardí circumdant, les façanes fortalesa, els tancats i els dispositius de vigilància intensiva assenyalen més aviat cap a aquesta relació embullada, cap a aquesta creixent disfunció que s'esdevé entre el mite i la seva societat. Per a la qual, d'altra banda, també resulten cada cop més evidents els abusos i la corrupció que acompanyen els processos d'urbanització en l'actualitat.

L'ull invisible

Cristina Masanés

Trenta-dos

Pere Formiguera a Caja M
Revisions 1974-2006

Àmplia i sòlida, generosa i precisa alhora és l'exposició de fotografia que es presenta amb el nom de *Revisions 2006*. Una bona part del treball de Pere Formiguera de trenta-dos anys de trajecte continuat com a fotògraf pot veure a l'Espai Cultural de Caja Madrid fins al 19 de novembre (plaça Catalunya, 9, Barcelona).

Hauria pogut ser una cronologia estricta i docu-
mentant any rere any, el treball d'un artista de llarg trajecte amb la distància que dona el zoom del temps.
és. Les sèries que s'hi mostren s'articulen com una sèrie de conceptes de gran abast i d'una coherència i rigor formalment. Apropiació/hibridació, aparença/ficció, cronologia secreta... van desgranant un per un els diferents mites de l'habitatge d'aquest creador per dur la fotografia més enllà de la seva funció tècnica. Ja sigui formalment, confrontant-la amb la seva capacitat per integrar altres codis artístics com la pintura, utilitzant-la com una eina visual per recercar sobre temes tan intangibles com ara la identitat i la temporalitat. En conjunt, s'apropa al que podria ser una recerca sobre el temps. Imatges que es resolen en la pura imatge instantània (la Polaroid abans que disposéssim del digital) i que, a través dels trams que proven de subvertir infàncies ja tancades i nascudes del desig titànic de capturar, amb la càmera, el pas del temps.

En quin moment, de la seva llarga galeria de retrats, en què duen per nom *Cronos*, el temps es fa tangible? En què les seqüències capturades mes rere mes podríem aplicar el concepte de maduració? Quan madura un fruit? En quin moment del capítol perdem la llum? Reobrir velles perplexitats amb el guiatge de la imatge fotogràfica.

'Ignasi Agustí', obra de Pere Formiguera. SP